

“Anh hận tôi lắm đúng không?”

“Tôi không thích em.”

Câu trả lời của Lục Tư...

Hắn không thích cô, có nghĩa trong mắt hắn cô chẳng là gì, chẳng quan trọng để hắn thích hay không thích, hận hay không hận?

Hơi thở có chút nhẹ nhàng, Quỳnh Lam khép mắt ngất đi trong lòng hắn.

Lục Tư chỉnh sửa lại vị trí của cô rồi tự mình rút hai viên đạn trong đôi chân ra, vết thương sâu và nặng hơn tưởng.

Thời khắc này hắn mới công nhận, cô mạnh mẽ hơn hắn nghĩ. Nếu là cô gái khác có lẽ đã ôm lấy hắn khóc sụt sướt cũng nên.

Phải rồi, đã từng trải qua nhiều chuyện còn hơn như vậy thì thế này có đáng là gì?

Cũng khá nhiều giờ trôi qua, không biết Triệu Thạch đã tìm được vị trí chưa. Vì trước khi đi Lục Tư đã bật định vị, khi không có gì cần thiết hắn tuyệt đối không động vào cái thứ tự khai báo vị trí của mình cho người khác biết.

Lại đảo mắt nhìn sang cô gái nằm bên cạnh, vô thức sự chú ý đổ dồn về dấu vết màu đỏ trên cổ Quỳnh Lam, như dấu hôn, rất rõ. Tay chân cũng có nhiều vết bầm mờ mờ.

Lẽ nào cô đã...

Suy đoán của hắn không sai, một lũ cầm thú không hơn không kém!

Nhìn quanh căn phòng, những vật sắc nhọn đều bị chúng lấy đi hết rồi chẳng còn gì nữa. Lục Tư nhìn vết thương trên chân, không có gì băng lại và máu vẫn không ngừng chảy.

Bất chợt cánh cửa bị một lực mạnh bạo đập đổ phát ra âm thanh nghe chói tai, Quỳnh Lam hoảng hốt giật mình. Cô nghĩ người nhìn đám người đang bước vào, Lục Tư vẫn không có động tĩnh gì mà giữ chặt lấy cô.

“Là tên nào?”

Cô ngược lên thì thấy hắn đang nhìn mình, có lẽ là đang hỏi cô? Là chuyện gì?

“Nhớ kỹ lại... Những tên khốn đã làm nhục em.”

Nỗi ám ảnh ấy lại một lần nữa ập tới, cô vô thức nhìn về phía những người kia trong lòng vô cùng sợ hãi, thân thể không biết từ lúc nào đã run bần bật.

Lục Tư đảo mắt lần lượt nhìn từng người, dòng máu trong người càng ngày càng sôi sục.

“Có thể không lấy lại được sự trong trắng cho em nhưng tôi nhất định sẽ cho chúng bại hoại từ chính thứ dơ bẩn của mình gây ra.”

Hắn đỡ Quỳnh Lam tựa vào bức tường đằng sau rồi chống tay đứng thẳng dậy.

Cô gắng gượng hết sức dón vào cánh tay còn lại mà nắm lấy vạt áo hắn lắc đầu.

Bị thương hết rồi, lần này e là lành ít dữ nhiều!

Truyện được sưu tầm và đăng bởi team ThichTruyen.VN

Lục Tư không nói gì thêm mà trực tiếp cầm bàn tay cô gỡ ra khỏi mình và nhích chân tiến lên phía trước.

Hắn đi tới đâu, máu chảy theo tới đó...

Nếu cứ tiếp tục như vậy e rằng máu trong người hắn sẽ bị rút cạn mất.

"Lệnh của ông chủ, người của mày đang trên đường đến nên tui tao thay mặt ông chủ xử lý mày trước vậy."

Hai bên bắt đầu cuộc ẩu đả, người của Phó Tinh Nặc lại nhiều như thế nhưng Lục Tư lại đang bị thương làm sao có thể là đối thủ của Phó Tinh Nặc được chứ.

Quỳnh Lam căng mắt dõi theo từng bước chân của hắn, vết thương trên vai không ngừng đau nhói. Người đàn ông này thật khiến cô không thể nào hiểu nổi, tất cả những điều hắn làm và những lời hắn nói, hình như không chỉ có một nghĩa duy nhất?

Đừng đánh nữa, hắn gần như không chịu nổi nữa đâu. Họ có cây có gậy, còn hắn chỉ dùng tay không, hoàn toàn không có khả năng xoay chuyển tình thế.

Là vì trả thù cho cô ư? Hoặc là không phải, những người đó chuẩn bị tới giết hắn, hắn sẽ không ngồi yên chờ chết như vậy.

Lần này liệu có vượt qua được không?

Lục Tư sắp bị đánh gục rồi...